Stěžovatel pak netvrdil v řízení a netvrdí ani ve stížnosti, že podnik „mlýn v Holiči" neprovozuje.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 3. října 1927, č. 20126.)

K § 6 odst. 7. a k § 16 odst. 1. úraz. zákona. Nejmenším ročním pracovním výdělkem plně placeného dělníka, směrodatným podle § 6, odst. 7, úrazového zákona pro určení fiktivního ročního pracovního výdělku učně, rozuměti jest nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka ihned po vyučení toho zaměstnání, na něž se učeň vzdělává.

Podkladem pro vyměření úrazových pojistných příspěvků jest podle § 16, odst. 1 úrazového zákona pracovní výdělek pojištěnci skutečně požívaný. Zásada tato jest prolomena výjimkou, jíž stanoví poslední věta tohoto předpisu v ten rozum, že u učňů, volontérů, praktikantů a jiných osob, které pro nedokonaný ještě výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou plně placeny, se počítá za pracovní výdělek onen, jenž jest směrodatný podle § 6, odst. 7, pro vyměření úrazového důchodu. Toto ustanovení pak předpisuje, že roční pracovní výdělek u zmíněných osob se vyměřuje ve výši nejmenšího ročního pracovního výdělku plně placených dělníků nebo závodových úředníků toho zaměstnání, na něž se zmíněné osoby vzdělávají. Zákon v tomto předpisu nestaví proti sobě dělníky vycvičené a dělníky nevycvičené. Mluví-li o učních, volontérech, praktikantech a jiných osobách, které pro nedokonaný výcvik vůbec mzdy nepožívají nebo nejsou ještě plně placeny, označuje jednotlivými těmito výrazy právě jen ony kategorie osob, jež se na své budoucí povolání teprve vzdělávají, jež tedy dosud nejsou ani dělníky, ani závodovými úředníky, a proto nejsou vůbec nebo ne plně honorovány. Zákon tu volil měřítko objektivní, t. j. rozlišuje mezi osobami, u nichž účelem jich činnosti je učiti se, na straně jedné a na straně druhé osobami, které výcvik pro dotyčné zaměstnání požadovaný dokončily, t. j. dělníky a závodovými úředníky a nejnižší pracovní výdělek těchto jest směrodatným pro stanovení fiktivního výdělku učňů, volontérů atd. Pro výklad, že výraz „plně placený dělník" znamená tolik jako úplně vycvičený dělník, není v citovaných předpisech opory. Pojem úplné vycvičenosti jest měřítkem tak labilním, že již proto nelze imputovati zákonodárci volbu takového kriteria, i kdyby výklad ten znění zákona připouštělo. V daném případě jde o učně živnosti řemeslné, jichž výcvik dle živnostenského řádu považovati jest za skončený vyučením. Tím okamžikem se stávají učňové dle zákona dělníky (pomocníky) s nárokem na mzdu. Tato mzda jest pak oním nejnižším pracovním výdělkem plně placeného dělníka, jak jej má na mysli citovaný § 6, odst. 7, úrazového zákona.

Fikce pracovního výdělku učně jakožto výjimka z pravidla § 16 úrazového zákona jest vyloučena tam, kde přestal poměr učební a nastal pravidelný poměr námezdní. Kdyby tedy učeň byl zařazen fikcí příjmu mezi dělníky v druhém a třetím roce po vyučení, platil by za něho zaměstnavatel větší příspěvek nežli připadá na dělníka v prvém roce po vyučení a učeň takový by v případě úrazu pobíral vyšší důchod než takový vyučený dělník, což by bylo nedůsledností zákonem jistě nezamýšlenou. Z těchto úvah se podává, že nejmenším ročním pracovním výdělkem plně placeného dělníka, směrodatným podle §u 6, odst. 7, úrazového zákona pro určení fiktivního ročního pracovního výdělku učně, rozuměti jest nejmenší roční pracovní výdělek plně placeného dělníka ihned po vyučení toho zaměstnání, na něž se učeň vzdělává.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 3. října 1927, č. 20124/27.)
